16/11/2019

“Έρχομαι για να διακονήσω ως πατέρας και ποιμένας της καρδιάς σας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

“Περιούσιε κι ευλογημένε λαέ της τοπικής μας Εκκλησίας,της Εκκλησίας της Φθιώτιδος. Ανοίξτε την καρδιά σας, γιατί σε αυτήν προσβλέπω,αυτήν επιποθώ, σε αυτήν θέλω να μιλήσω σήμερα” **ανέφερε στον Επιβατήριο λόγο του στον Μητροπολιτικό Ναό Λαμίας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, κατά τη διάρκεια της τελετής ενθρόνισής του.**

“Και αν ακόμη αμφισβητείτε τα πάντα, και αν ακόμη αρνείσθε να δεχθείτε το οτιδήποτε, και αν ακόμη αισθάνεστε απογοήτευση από όλους και όλα, και αν ακόμη θέλετε να γκρεμίσετε και να ανατρέψετε τα πάντα, η θέση σας μέσα στην καρδιά μου είναι και θα είναι όχι απλώς δεδομένη, αλλά τολμώ να πω και σκανδαλιστικά προνομιακή.
Δεν έρχομαι στη ζωή σας για να είμαι ένα άψυχο και άσαρκο σύμβολο μιας θεσμικής εξουσίας, που μέσα από τις διατυπώσεις μιας εξωτερικής εθιμοτυπίας ή τυπικής τελετουργίας θα επιβάλλομαι στανικά στον ορίζοντα της ζωής σας. **Έρχομαι για να διακονήσω το είναι σας ως πατέρας και ποιμένας της καρδιάς σας.**

«Ου γαρ ήλθονδιακονήθηναι,αλλά διακονήσαι». Δεν ήλθα για να με διακονήσετε, αλλά για να σας διακονήσω” τόνισε προς τον λαό της Φθιώτιδας ο Ποιμενάρχης κ. Συμεών.

Ακολουθεί ολόκληρος ο Επιβατήριος Λόγος του Σεβασμιωτάτου:

«Ευχαριστώ και προσκυνώ και προσπίπτω σοι, Κύριε του παντός και πανάγιε Βασιλεύ, ότι ελέησας ανάξιον όντα με και ετίμησας και εδόξασας, ως αυτός ηθέλησας άνωθεν.

Ευχαριστώ σοι, ότι πάσαν μου την αίτησιν και επιθυμίαν εις αγαθόν εξεπλήρωσας κατά τας προς ημάς τους δούλους σου υποσχέσεις ,και υπέρ α ήλπιζον και επεθύμουν εχαρίσω μάλλον τω αναξίω του ουρανού και της γής».

Τούτη την μοναδική και ανεπανάληπτη στιγμή της ζωής μου, τούτη την στιγμή που δεν είναι στιγμή προσωπική, αλλά γεγονός εκκλησιαστικό, το οποίο το σφραγίζει με την υψηλή Αυτού παρουσία ο Μακαριώτατος Προκαθήμενος της Εκκλησίας μας, ο σεβάσμιος πνευματικός μου πατέρας, προστάτης και ευεργέτης, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Κύριος μου Κύριος Ιερώνυμος ο Β΄ μαζί με την σεπτή των Αγίων Αρχιερέων χορεία, άρχομαι τούτον τον επιβατήριο,όπως ονομάζεται, λόγο με τούτη την ευχαριστήριο ικεσία του εφόρου της ζωής μου, του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Συμεών του Νέου Θεολόγου, του ποιητή της Εκκλησίας μας και της καρδιάς μου.

Άλλωστε ο επιβατήριος αυτός λόγος δεν επιθυμώ να είναι λόγος προγραμματικός ούτε λόγος καταστατικός ούτε προτίθεμαι να χαράξω σήμερα οιασδήποτε μορφής γραμμές και στοχεύσεις ούτε πολλώ δε μάλλον να αναπτύξω θεολογική πραγματεία, παρισταμένων μάλιστα εμπροσθέν μου πλείστων προκεχωρημένων στην πνευματική ζωή και αγωνιστών αγίων πατέρων. Αυτός ο λόγος σήμερα είναι λόγος καρδιάς. Κατάθεση καρδιάς. Δημόσια εξομολόγηση.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα

Εκλεκτοί και ποθητοί αδελφοί εν Κυρίω

«Ανοίξατε τα των καρδιών ημών ώτα αδελφοί μου ηγαπημένοι».

Ανοίξτε τα αυτιά της καρδιάς σας αγαπημένοι μου αδελφοί εν Κυρίω, αγαπημένα μου πνευματικά παιδιά, περιούσιε κι ευλογημένε λαέ της τοπικής μας Εκκλησίας,της Εκκλησίας της Φθιώτιδος.

Ανοίξτε την καρδιά σας, γιατί σε αυτήν προσβλέπω,αυτήν επιποθώ, σε αυτήν θέλω να μιλήσω σήμερα. Σε αυτήν άλλωστε πρόκειται να ιερουργώ τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της δικαιοσύνης,το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας.

Ανοίξτε την καρδιά σας,αγαπημένα μου παιδιά της Φθιωτικής γης. Απευθύνομαι σε όλους σας,διότι σας μιλάει σήμερα όχι διάνοια μήτε η σκέψη ούτε οι ρομαντικοί οραματισμοί του νέου επισκόπου και μητροπολίτου σας, αλλά σας μιλάει η καρδιά μου.

Και μέσα στην καρδιά μου είστε ήδη και θα είστε για πάντα όλοι σας. Κι εσείς που είστε παρόντες σήμερα και όσοι είστε απόντες.

Όλοι ανεξαιρέτως, οποιασδήποτε προελεύσεως, οποιαδήποτε υπαρξιακής τοποθετήσεως, οποιασδήποτε ιδιαιτερότητας, εφόσον αναπνέετε το οξυγόνο και βαδίζετε στην γη και ατενίζετε τον ουρανό μέσα στα κανονικά όρια, «εν ορίοις», της τοπικής μας Εκκλησίας της Φθιώτιδος είστε όλοι σας μέσα στην αγκαλιά της καρδιάς μου.

Είτε μετέχετε ενεργά στην μυστηριακή ζωή της εκκλησίας μας είτε όχι. Στην καρδιά μου μέσα ήδη είστε και για πάντα θα είστε.

Είτε αισθάνεστε την εκκλησία μας στοργική και τρυφερή μητέρα είτε όχι ακόμη. Πάλι στην καρδιά μου μέσα ήδη είστε και για πάντα θα είστε.

Είτε έχετε προσέλθει νηπιόθεν στο Άγιο Βάπτισμα της Εκκλησίας μας ή είστε ακόμη κατηχούμενα μέλη της Εκκλησίας μας. Πάλι στην καρδιά μου μέσα ήδη είστε και για πάντα θα είστε.

Είτε αποδέχεσθε την πρόταση ζωής που κομίζει η Εκκλησία μας είτε βρίσκεστε σε αναζήτηση νοήματος σε άλλα μονοπάτια. Και πάλι στην καρδιά μου μέσα ήδη είστε και για πάντα θα είστε.

Και αν ακόμη αμφισβητείτε τα πάντα, και αν ακόμη αρνείσθε να δεχθείτε το οτιδήποτε, και αν ακόμη αισθάνεστε απογοήτευση από όλους και όλα, και αν ακόμη θέλετε να γκρεμίσετε και να ανατρέψετε τα πάντα, η θέση σας μέσα στην καρδιά μου είναι και θα είναι όχι απλώς δεδομένη, αλλά τολμώ να πω και σκανδαλιστικά προνομιακή.
Δεν έρχομαι στη ζωή σας για να είμαι ένα άψυχο και άσαρκο σύμβολο μιας

θεσμικής εξουσίας, που μέσα από τις διατυπώσεις μιας εξωτερικής εθιμοτυπίας ή τυπικής τελετουργίας θα επιβάλλομαι στανικά στον ορίζοντα της ζωής σας. Έρχομαι για να διακονήσω το είναι σας ως πατέρας και ποιμένας της καρδιάς σας. «Ου γαρ ήλθονδιακονήθηναι,αλλά διακονήσαι». Δεν ήλθα για να με διακονήσετε, αλλά για να σας διακονήσω.

Θέλω να είμαι ο δεσπότης της καρδιάς σας,ο επίσκοπος και μητροπολίτης της καρδιάςσας, όπως υπήρξα και σε άλλες επάλξεις της μέχρι τώρα εκκλησιαστικής μου διακονίας, ο Συμεών της καρδιάς των αδελφών μου.

Έρχομαι σήμερα στη ζωή σας με διάθεση απόλυτης και ολοκληρωτικής αυτοπροσφοράς και θυσίας.

Έρχομαι διατιθέμενος να μεταχειριστώ τα πάντα ,για να διακονήσω το μυστήριο της σωτηρίας όλων μας: «Τοις πάσιγέγονά τα πάντα,ίνα πάντως τινάς σώσω».

Ο Άγιος Ιωάννης της κλίμακος θα γράψει «εις τον Ποιμένα»:

«Ποιμήν κυρίως εστίν,ο τα απολολώτα λογικά πρόβατα δι’ ακακίας, δι’ οικείας σπονδής και ευχής αναζητήσαι, και ανορθώσαι δυνάμενος. Ποιμένα αληθινόν,απόδειξει αγάπη·δι’αγάπηνγαρ ο Ποιμήν ο Μέγας εσταύρωται».

Η παρακαταθήκη του ίδιου του Κυρίου μας είναι απόλυτη και σαφής : «Ο Ποιμήν ο καλός την ψυχή αυτού τίθησι υπέρ των προβάτων αυτού».
Η αγάπη συνεπάγεται ευθύνη και προπαντός διακινδύνευση.

Έρχομαι στη ζωή σας με αυτή τη διάθεση. Έτοιμος ακόμη και να εγκαταλείψω προς καιρόν τα ενενήκοντα εννέα πρόβατα χάριν του ενός: «καταλείπει τα ενενήκοντα εννέα εν τη ερήμω και πορεύεται επί το απολωλός έως εύρη αυτό. Και ευρών επιτίθισιν επί τους ώμους αυτούχαίρων, και ελθών εις τον οίκον συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονας λέγωναυτοίς · συγχάρητέ μοι ότι εύρον το πρόβατον μου το απολωλός. Λέγω υμίν ότι ούτω χαρά έσται εν τω ουρανώεπιενίαμαρτωλώμετανοούντιή επί ενενήκοντα εννέα δικαίοις , οίτινες ου χρείαν έχουσι μετανοίας».

Εξομολογούμαι ενώπιον εκκλησίας:

Δε με ενδιαφέρουν ούτε πλειονοψηφίες ούτε μειονοψηφίες. Με ενδιαφέρουν οι πάντες. Ο κάθε ένας, η κάθε μία και όλοι μαζί. Από το θυσιαστήριο της καρδιάς μου δεν θα λείπει κανένας, διότι κανένας δεν απουσιάζει και δεν θα απουσιάζει από το Ιερό Θυσιαστήριο, από την Αγία Τράπεζα.

Προτιμώ την περιπέτεια της αναζήτησης του ενός απολωλότος από την ασφάλεια

και θρησκευτική κατοχύρωση που ενδεχομένως παρέχουν οι ενενηκοστά εννέα δίκαιοι, καθώς «ου χρείαν έχουσι οι ισχύοντες ιατρού, αλλ’ οι κακώς έχοντες. Ουκ ελήλυθα καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν».

Έρχομαι πρώτιστα για όλους αυτούς τους ελάχιστους αδελφούς του Κυρίου, τους «ερριμμένους ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα». Έρχομαι για τους πτωχούς, τους αδύνατους , τους πονεμένους, τους θλιμμένους, τους καταφρονεμένους αυτού του κόσμου.

Έρχομαι ακόμη και για αυτούς που βρίσκονται σε πλάνη, σε σχίσμα, σε οποιαδήποτε κατάσταση που στερεί από τον εαυτό τους την δυνατότητα αδιατάρακτης σχέσης και πλήρους κοινωνίας με την Εκκλησία μας. Και αυτοί στην καρδιά μου μέσα ήδη είναι και για πάντα θα είναι.

Έρχομαι διατιθεμένος να υποστώ δοκιμασίες, ύβρεις, λοιδορίες, συκοφαντίες ακόμη και διωγμούς για την αγάπη σας. Είμαι έτοιμος προς χάριν σας να σας ρωτήσουν για μένα: «δια τί μετά των τελώνων και αμαρτωλών εσθίει ο διδάσκαλος ημών;».

Έρχομαι διατιθεμένος να γίνω «θέατρον τω κόσμω και αγγέλοις και ανθρώποις» για την αγάπη σας.

Δεν θα σας ζητήσω να έρθετε εσείς σε εμένα, αλλά από σήμερα ξεκινώ και έρχομαι εγώ σε σας. Πόρτα πόρτα, σπίτι σπίτι, στις πόλεις και στα χωριά μας, παντού, στους δρόμους, στα σχολεία, στα γήπεδα, στις πλατείες, στα καφενεία, στα χωράφια,στις στάνες, στα εργοστάσια, σπιθαμή προς σπιθαμή θα οργώσω τη μητρόπολή μας.

Δώστε μου μονάχα λίγη πίστωση χρόνου, διότι είναι μεγάλη η μητρόπολη μας. Η αγάπη και ο πόθος όμως θα μηκρύνει τις αποστάσεις και θα εκμηδενίσει πολύ γρήγορα τα χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα της κανονικής μας δικαιοδοσίας.

Ως συμβολική έκφραση αυτής της διαθέσεως μου και των προθέσεων μου σας ανακοινώνω ότι την προσεχή Κυριακή ,στις 24 Νοεμβρίου, την πρώτη μου Κυριακή μετά την ενθρονιστήρια μου αυριανή Θεία Λειτουργία, θα τελέσω την πρώτη μου κυριακάτικη Θεία Λειτουργία σε ένα από τα μικρά ορεινά χωριά της Μητροπόλεως μας. Θα λειτουργήσω στο Νικολίτσι της ορεινής Δυτικής Φθιώτιδας στο Ναό της Κοιμήσεως Θεοτόκου, στο χωριό που απέχει μερικές δεκάδες χιλιόμετρα από την έδρα της Μητροπόλεως μας και που αυτήν την ώρα έχει μονάχα ένα κάτοικο. Γι’ αυτόν τον ένα, για τον κάθε ένα, γι’ αυτόν τον φύλακα του χωριού και για τον κάθε θεματοφύλακά της ιστορίας του τόπου μας θα λειτουργήσω εκεί την επόμενη Κυριακή. Να τον ευλογήσω, να τον ασπασθώ και να του πω και να του φανερώσω

ότι η Εκκλησία μας είναι η μάνα όλων και ότι ο επίσκοπός του είναι γι΄ αυτόν πατέρας, αδελφός, φίλος, οικείος.

Έρχομαι λοιπόν για να χτυπήσω τις πόρτες των καρδιών όλων σας. Ανοίξτε μου! Δεν έρχομαι να εισβάλλω με βία. Έρχομαι για να σας γνωρίσω, έρχομαι για να μου δώσετε τα ονόματα σας, τόσο για τα επίγεια βιβλία των αρχιερατικών μου προσευχών όσο και για τα ουράνια βιβλία της Βασιλείας των εσχάτων, έρχομαι για να σας ακούσω, για να μοιραστείτε μαζί μου τις χαρές και τις λύπες σας , για να χαρούμε μαζί και να κλάψουμε μαζί, «χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά των κλαιόντων».
Έρχομαι και απλώνω το χέρι μου, για να σας ευλογήσω όλους αλλά και για να συνεργαστώ με όλους σας.

Δοξάζω τονΘεό, που έρχομαι σε μία Μητρόπολη και επαρχία, η οποία έχει εκλεκτούς αιρετούς άρχοντες, στην κυβέρνηση, στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, στην περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας, στην τοπική μας αυτοδιοίκηση, σε όλους τους δήμους μας, σε κάθε είδους συλλογικότητα. Σας κατασπάζομαι όλους με τιμή και με αγάπη και δηλώνω την ολοπρόθυμη διάθεσή μου για γόνιμη και δημιουργική συνεργασία.

Σας διαβεβαιώ: για μένα δεν υπάρχουν χρώματα και αποχρώσεις. Το δικό μου χρώμα είναι ένα και μοναδικό: το χρώμα της Φθιώτιδος. Και η δημοκρατική ετυμηγορία των πολιτών της Φθιώτιδος, στην διαμόρφωση της οποίας δεν πρόκειται ουδέποτε να αναμειχθώ καταχρώμενος της θέσεως μου, θα απολαμβάνει πάντα της τιμής και του σεβασμού μου.

Κατασπάζομαι επίσης με αγάπη και απλώνω το χέρι μου για συνεργασία και συμπόρευση και τους υπόλοιπους θεσμικούς άρχοντες και λειτουργούς των κοινών του τόπου πραγμάτων. Τις δικαστικές μας αρχές, τις ένοπλες δυνάμεις μας και τους επιτελείς τους, τα σώματα ασφαλείας και τους επικεφαλής τους, την πνευματική, ακαδημαϊκή και εκπαιδευτική κοινότητα όλων ανεξαιρέτως των βαθμίδων, τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης και επικοινωνίας.

Απλώνω το χέρι μου και προσκαλώ σε συνεργασία και συναντίληψη την οικονομική κοινότητα της Μητροπόλεως μας από κάθε παραγωγικό τομέα ανεξαιρέτως: πρωτογενή , δευτερογενή και τριτογενή. Σας θέλω κοντά μου. Είμαι διατεθειμένος να γίνω επαίτης και ζητιάνος για λίγα «ψιχία από των πιπτόντωναπό της τραπέζης σας» για χάρη των αδελφών μου των ελαχίστων. Τα ιδρύματα της Μητροπόλεως μας και τα έργα της αγάπης, αυτά που από ετών με επιτυχία εκτελούνται και αυτά που ήδη δρομολογούνται ζητούν συνδρομητές, συνοδοιπόρους, συνεργούς εν Κυρίω.

Το δημόσιο αυτό προσκλητήριο μου δεν προσβλέπει σε ποσοτικά μεγέθη, αλλά «στο δίλεπτο της χήρας», δηλαδή σε αγαθές προαιρέσεις και σε καρδιές ελεήμονες.
«Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός» και γι’ αυτό η τοπική μας Εκκλησία θα τιμά δεόντως και προσηκόντως κάθε ανεξαιρέτως αρωγό της αγωνίας μας.

Με ευγνωμοσύνη αντικρύζω σήμερα και ευλογώ όλους τους μέχρι τώρα δωρητές και ευεργέτες, μικρούς και μεγάλους, της Μητροπόλεως μας.

Κατασπάζομαι επίσης με πατρική αγάπη, με τιμή και αναγνώριση τους εκλεκτούς κληρικούς της Μητροπόλεως μας, πρεσβυτέρους, διακόνους, μοναχούς, μοναχές, τους πάντες. Δοξάζω τον Άγιο Θεό για τον Ιερό μας Κλήρο, για τις Μοναστικές μας Αδελφότητες, για τους Ιεροψάλτες μας, για τους εκκλησιαστικούς μας υπαλλήλους και λαϊκούς μας συνεργάτες, για όλα τα στελέχη του έργου της τοπικής Εκκλησίας μας.

Θα έχετε όλοι σας την πατρική μου προστασία και σκέπη. Σας εμπιστεύομαι, όπως ήδη σας έχω πει, σαν να σας γνωρίζω χρόνια.

Κατασπάζομαι με αγάπη όλο μα όλο τον ευλογημένο λαό μας. Τον ευλογημένο λαό της Φθιώτιδας, τα άξια τέκνα της ένδοξης Ρούμελης. Δοξάζω και ευγνωμονώ τον Θεό, που εμπιστεύεται στα χέρια μου ένα λαό εργατικό και δραστήριο, ευσεβή και τίμιο, αυθεντικό και γνήσιο, παραδοσιακό και συνάμα φιλοπρόοδο, ένα λαό φιλόπατρη, πολιτισμένο, ευγενή, φιλόξενο και ανοιχτό.

Σας κατασπάζομαι όλους, μικρούς και μεγάλους, νέους και γέροντες, μικρά παιδιά και ηλικιωμένους. Σας ευλογώ και σας κατασπάζομαι όλους.

Απευθύνω όμως σήμερα και ένα ειδικό προσκλητήριο, ιδιαίτερα στους νέους ανθρώπους, στην ευλογημένη νεολαία μας, αλλά και σε κάθε ανήσυχο άνθρωποπου θέλει να ενεργοποιήσει τις δυνατότητες του, τα τάλαντα του, τα χαρίσματα του, τον έστω και ελάχιστο ελεύθερο χρόνο του στο έργο της Εκκλησίας μας.

Καλώ σε δημιουργικό διάλογο όλη την κοινωνία, γιατί μονάχα με τον ειλικρινή διάλογο, με την αμοιβαία κατανόηση και με το τίμιο άνοιγμα του ενός προς τον άλλο μπορούμε να κάνουμε πολλά για την αγάπη του Χριστού και για την αγάπη των αδελφών μας.

Ελάτε να δημιουργήσουμε μαζί ένα κίνημα εθελοντισμού, αγάπης και προσφοράς. Να βάλουμε όλοι μπροστά τα ουσιώδη, που μας ενώνουν, και να αφήσουμε στην άκρη αυτά τα αναλώσιμα, τα φθαρτά και τα μάταια, που μας διαιρούν και μας χωρίζουν. Η τοπική μας Εκκλησία και ο επίσκοπος σας θα είναι το ορατό σημείο της ενότητας, η νησίδα συνάντησης κάθε ετερότητας.

Αγαπητοί μου αδελφοί

Ανοίγει από σήμερα μία νέα σελίδα στο κεφάλαιο της τοπικής μας εκκλησιαστικής ιστορίας. Βρισκόμαστε σε ένα νέο σταθμό στην κοινή μας πορεία προς τα έσχατα, στο δρόμο της επιστροφής μας προς την ουράνια και αιώνια πατρίδα.

Σε αυτήν την νέα αφετηρία εξαιτούμαι ικετευτικά την Χάρη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και την Αγάπη του Θεού και Πατρός και την Κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, τις πρεσβείες της Παναχράντου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, την μεσιτεία του πολιούχου και προστάτου της τοπικής μας Εκκλησίας, του Ευαγγελιστού της χαράς Αγίου Αποστόλου Λουκά, πάντων των Φθιωτών Αγίων και του προστάτου μου Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Συμεών του Νέου Θεολόγου.
Ζητώ την ευχή και ευλογία όλων των αοιδίμωνν και σπουδαίων προκατόχων μου, των Μακαριστών Μητροπολιτών κυρών Ιακώβου Παπαγεωργίου, Καλλινίκου Καστόρχη, Κωνσταντίνου Καλοζύμη, Θεοφίλου Ιωάννου, Ιακώβου Παπαϊωάννου, Αμβροσίου Νικολαΐδη, Δαμασκηνού Παπαχρήστου και του πολυκλαύστου τελευταίου προκατόχου μου κυρού Νικολάου Πρωτοπαπά.

Κλίνω γόνυ ευλαβικό και κατασπάζομαι με δέος και υιικό σεβασμό όλες αυτές επίσης τις αγιασμένες μορφές, που διηκόνησαν την τοπική μας Εκκλησία, άλλοι περισσότερο γνωστοί κι άλλοι λιγότερο, όπως ο Όσιος Γέροντας Βησσαρίων της Μονής Αγάθωνος, οι σπουδαίοι εργάτες ιεροκήρυκες του αμπελώνα του Κυρίου αρχιμανδρίτες Πάμφιλος Παπαγιάννης, Γεώργιος Παυλίδης, μετέπειτα Μητροπολίτης Νικαίας, Αμβρόσιος Τσατσάνης, Ιωάννης Μακρόπουλος, Αμβρόσιος

Αντωνάρας, οι εμβληματικοί Καθηγούμενοι Γερμανός Δημάκος, Αμβρόσιος Ανδρεάδης και Δαμασκηνός Ζαχαράκης της Μονής Αγάθωνος, Νεόφυτος Κρούνης και Αμβρόσιος Λάζαρης της Μονής Δαδίου, Ευλόγιος Μόρφης της Μονής Δαμάστας, οι πνευματικοί πατέρες αρχιμανδρίτες Άνθιμος Σίσκος, της Εκκλησιαστικής Σχολής Λαμίας, Άνθιμος Βασιλειάδης της Μονής Αντινίτσης, ο Γέροντας Φώτιος ο Κερασιώτης της Μονής Δαμάστας και πάρα πολλοί άλλοι ευβλαβείς και άγιοι πατέρες αλλά και οσιώτατες μοναχές, που κλέϊσαν την Μητρόπολη μας και την επαρχία μας. Ζητώ την ουράνια πρεσβεία τους και μεσιτεία τους.

Η Αγία Προσκομιδή και η Αγία Τράπεζα θα είναι ο τόπος και ο τρόπος της κοινής συναντήσεως και συλλειτουργίας όλων μας, ζώντων τε και τεθνεώτων, αγίων και αμαρτωλών.

Τέλος, ζητώ ταπεινά και με άπειρο σεβασμό την ευχή και ευλογία του πολυσεβάστου Πνευματικού μου Πατέρα, του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Κυρίου μου Κυρίου Ιερωνύμου, ο οποίος είναι για μένα στο ιστορικό διηνεκές της ζωή μου το σαρκωμένο υπόδειγμα αρχιερωσύνης και ποιμαντικής διακονίας, και δηλώνω και πάλι σήμερα, όπως έπραξα ευκαίρως και ακαίρως πολλάκις στο παρελθόν, ιδίως κατά την εις επίσκοπον χειροτονία μου, και ενώπιον συμπάσης της Εκκλησίας, την αταλάντευτηαφοσίωση μου στο πρόσωπο Του, την αιώνιαευγνωμοσύνη μου προς Αυτόν, την αδιαπραγμάτευτη υπακοή και εχεμύθεια μου, το εξ’ όλης της καρδίας μου σύμψυχον και σύμψηφον μου στις εισηγήσεις και τα κελεύσματα Του.

Ωσαύτως και μετά καρδιακής παρρησίας δηλώνω την απαρασάλευτη προσήλωσή μου στο συνοδικό πολίτευμα της Εκκλησίας μας, την απαρέγκλιτη από μέρους μου εφαρμογή των νομίμων και κανονικών αποφάσεων των σεπτών οργάνων της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας μας και κυρίως την με κάθε τρόπο συμβολή μου στην εντός των κόλπων της Ιεραρχίας μας διατήρηση και ενίσχυση της μεταξύ μας ενότητος, ομόνοιας, φιλαδελφείας και αγάπης.

Κατακλείοντας τούτον τον λόγον, αναλογιζόμενος την ιερά αποστολή, την οποία αναλαμβάνω σήμερα, υψώνω το βλέμμα της καρδιάς μου στον ουρανό, ανοίγω ικετευτικά το είναι μου και δέομαι προς τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν με την συγκλονιστική προσευχητική κραυγή του Αββά Βαρσανουφίου:

«Ιδού εγώ και τα παιδία α μοι έδωκας, φύλαξον αυτά εν τω ονοματί σου· σκέπασον αυτούς την δεξιά σου. Οδήγησον ημάς επι λιμένα θελήματος σου και γράψον τα ονόματα αυτών εν τη σήβίβλω. Πάτερ, δος μοι ίνα, όπου ειμί εγώ, ώσι και τα εμά τέκνα.. Δέσποτα, συνεισένεγκέ μοι τα τέκνα μου εις την βασιλείαν

σου,ήκαμέεξάλειψον εκ της βίβλου σου...».

Αμήν.

Φωτογραφία: Γιώργος Φερδής